

TAJNÉ SVETY

• CESTOVNÁ AGENTÚRA •

*Tajomstvá
búrkového lesa*

L. D. LAPINSKI

IKAR

TAJNÉ SVETY

• CESTOVNÁ AGENTÚRA •

Tajomstvá búrkového lesa

Knihy od L. D. Lapinskej

TAJNÉ SVETY
• CESTOVNÁ AGENTÚRA •

TAJNÉ SVETY
• CESTOVNÁ AGENTÚRA •
Na konci sveta

TAJNÉ SVETY
• CESTOVNÁ AGENTÚRA •
Tajomstvá búrkového lesa

TAJNÉ SVĚTY

• CESTOVNÁ AGENTÚRA •

Tajomstvá búrkového lesa

L. D. LAPINSKI

PRELOŽIL MARTIN ŠTULRAJTER

IKAR

L. D. Lapinski
The Strangeworlds Travel Agency: The Secrets of the Stormforest

Text copyright © L. D. Lapinski, 2022
Cover and map illustration copyright © Natalie Smillie, 2022
Translation © 2022 by Martin Štulrajter
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z anglického originálu The Strangeworlds Travel Agency:
The Secrets of the Stormforest
(Hodder and Stoughton, London 2022)
preložil Martin Štulrajter.

Redigovala Lenka Markóová.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2022
ako svoju 2 006. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

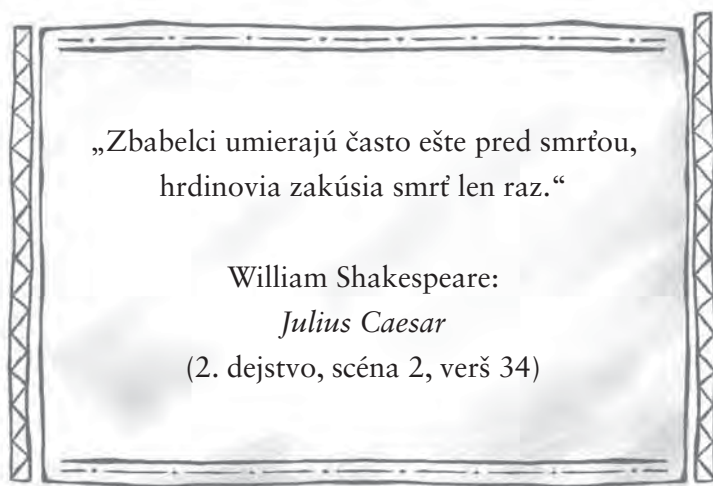

ISBN 978-80-551-8720-4

Pre Alice
a Avery

a pre všetkých,
čo sa pridali k Flícku,
Jonathanovi a Avery
na ich dobrodružstvách

„Zbabelci umierajú často ešte pred smrťou,
hrdinovia zakúsia smrť len raz.“

William Shakespeare:
Julius Caesar
(2. dejstvo, scéna 2, verš 34)

Malé Dračince
november 1873

oc, keď prišla neznáma žena, mala byť tmavá a búrlivá. Taká by sa viac hodila do nášho príbehu.

V skutočnosti to však bola najpokojnejšia noc, akú Henry L'Estrange prežil za posledné týždne. Aspoňže bol jesenný večer a primerane pochmúrna hodina – na druhej strane ulice váhavo svietila pouličná lampa. Henry potlačil zívanie, hoci do zatvorenia zostávalo ešte niekoľko hodín.

Na jeho pomery to bol rušný deň. Jednému z pravidelných klientov predal celkom obdivuhodnú výletnú plavbu a zabezpečil lístky na vlak aj prepravu

niekoľkým ďalším. Henry sa už tešil, ako ukončí deň a poberie sa domov. Vonku popred arkierové okno občas prešlo zopár tmavých postáv – zamestnanci z kancelárií a úradníci sa vracali z práce. Henry si už nerobil nádeje, že o tomto čase spraví nejaký obchod – úradníci zvyčajne nepodnikali cesty do zahraničia. Opäť sa začítal do knihy.

Vtedy sa otvorili dvere a zazvonil zvonec. Henry zdvihol zrak a uvidel mladú ženu zahalenú do cestovného pláštá, ktorá niesla dva kufre: hnedý kartónový vyzeral, akoby ho povláčili kade-tade, druhý bol malý, lesklej červenej farby, so žiarivým zlatým zapínaním. Žena mala kvalitné šaty a vlasy zopnuté pod klobúkom do akéhosi drdola. Ticho za sebou zatvorila dvere. Henry vstal a venoval jej obchodníčky úsmev. „Dobré popoludnie, slečna.“

Úsmev mu neopätovala, iba ho prepichla pohľadom a bez predstavenia sa spýtala: „Môžem dnes v noci prespať v izbe na poschodí?“

Henryho to tak ohromilo, že si zasa sadol na stoličku. Aká otázka! A položila ju spôsobom, akoby to bola najprirodzenejšia vec na svete! Ledva sa zmohol na odpoveď. „Ja... nie som si istý, či...“

„Môžem vám zaplatiť,“ prerušila ho žena a vytiahla ťažko vyzerajúcu peňaženku.

„Slečna, hrozí vám nejaké nebezpečenstvo?“ vyhrkol Henry. Nemal sa to ako inak spýtať.

„Áno, hrozí,“ prisvedčila.

„Chápem,“ zaklamal dosť zmätený Henry. Táto neznáma mladá žena obrátila jeho deň naruby, hoci bola v agentúre iba chvíľu. Kufre, peniaze... niečo sa dialo.

Žena mala príliš kvalitné oblečenie na to, aby bola slúžka, no vyzeralo obnosene, zjavne bola na cestách. Na leme šiat mala špinu a rozstrapkané nite. Očividne pred niečím utekala.

Henry úporne premýšľal, čo urobiť, keď ženin pohľad upúťali zarámované mapy na stenách cestovnej agentúry. „Tie mapy sú vaše?“ spýtala sa.

„Áno. Nuž kúpili sme ich,“ vysvetlil totálne vykoľajený. „V Hayi nad Wyeou máme kartografa, ten ich všetky robí. Je dosť dobrý, však?“

Žene sa do tváre vkradol nepatrný úsmev. „Trochu zručnosti tam bude.“

„Trochu, slečna?“

Žena zložila kufre, rozopla ošúchaný kartónový, strčila doň ruku v rukavičke a vytiahla kožený obal na spisy. Podala ho Henrymu, ktorý ho otvoril na stole.

Prudko sa nadýchol.

V obale boli mapy. Listy, listy a listy máp. Mapy miest, krajín, sveta, pobreží, ktoré Henry nespoznával. Každá bola pedantne podrobná, pestrofarebná, doslova akoby z nej kvapkal atrament.

Henry zdvihol zrak. „Kto ich nakreslil?“

„Ja,“ odvetila prosto. „Som kartografka. Okrem iného.“

Henry zdvihol jednu z máp za okraj. Bolo na nej mesto Edinburgh. „Slečna, tá mapa je vynikajúca. Kto vás to naučil?“

Mladá žena zaváhala.

Henry cítil, že otázka jej nebola príjemná, a tak pokračoval. „Asi nie sú na predaj, však? Rád by som od vás zopár kúpil, ak by ste potrebovali peniaze.“

„Nepotrebujem peniaze,“ odvetila. „Aspoň zatiaľ. Potrebujem však niekde prespať.“

Bolo jasné, čo chce naznačiť. Henry bol rozpoltený medzi túžbou vlastniť niektoré z máp a tiesnivým pocitom, ktorý mal z tohto stretnutia. Položil mapu a usiloval sa dospieť k rozhodnutiu. V rohu mapy bolo jemným čiernym atramentom napísané meno *Elara Mercatorová*.

Žena sledovala Henryho unavenými očami, v ktorých akoby nebolo nádeje. Z výrazu jej tváre vyčítal, že tretíkrát sa ho už nespýta.

Odkášľal si. „Ja... jedna noc by asi mohla byť prijateľná, slečna Mercatorová,“ povedal. „Hore je trochu neporiadok, ale som si istý, že by sme mohli...“

„Ďakujem,“ skočila mu do reči a s úľavou spustila plecيا. „Môžem spať hocikde, aj na dlážke.“ Vzala si spať obal so všetkým okrem mapy Edinburghu, ktorú nechala na Henryho stole. „Budem vám zaviazaná, ak nikomu nepoviete, že som tu bola.“

„Chápem.“

„To dúfam,“ odvetila a prvýkrát jej bolo v hlase počuť strach. „Ľudia, ktorí ma hľadajú, vedia byť strašne presvedčiví.“

Henrymu prebehol po tele mráz. Mal pocit, že odkedy tejto žene prisľúbil útočisko, jeho svet sa trošku vychýlil, alebo azda rozšíril, no zmena nastala tak rýchlo a nebadane, že nevedel presne povedať, čo sa zmenilo.

Vyviedol Elaru na poschodie, kde sa celkom pohodlne usadila v prednej izbe a kývla mu, aby odišiel aj s lampou.

„Pamätajte, nie som tu,“ povedala, pozerajúc naňho zo svojho miesta na dlážke. „Mali by ste zamknúť ako zvyčajne a ja tu nechám tmu. Všetko musíte robiť ako obvykle. Nedajte nikomu dôvod, aby mal podozrenie, že som tu.“

Do zatvorenia Henry takmer zabudol na svoju neznámu podnájomníčku.

Tesne predtým, ako hodiny odbili siedmu, však zazvonil zvonec nad dvermi a ktosi vkročil dnu. Henry zdvihol zrak od účtovnej knihy.

Vošli akýsi muž a žena. Henryho pri pohľade na nich zamrazilo až do špiku kostí. Nevedel presne pomenovať, čo to spôsobilo. Možno ich výška (obaja boli vyšší ako on) alebo azda ich príliš žiarivé oči (ktorými dychtivo švihali po miestnosti, akoby niečo hľadali). A možno ich pokožka, ktorú mali hladkú, bez vrások, no pôsobila nejako opotrebovane, ako krep, tenká a takmer priehľadná.

„Dobrý večer,“ pozdravil a ostražito vstal.

Podobne ako Elara ani jeden z návštevníkov neodzdrazil. Muž pohyboval hlavou a krkom ako had hľadajúci myš. Žena podišla k Henrymu a vybrala z kabelky fotografiu. „Videli ste toto dievča?“ spýtala sa a strčila mu snímku pod nos.

Henry ju vzal, a skôr než na ňu pozrel, vedel, že to bude Elarina fotografia. A naozaj. Oficiálna fotografia – Elara mala vlasy sčesané z tváre, chrbát vystretý ako svieca a pozerala vpravo od objektívu.

Mala oblečené kvalitné šaty, police za ňou zaplňali akési sklovité ozdobné predmety a na dlážke vedľa nej stál kufor.

Henry spustil ruku s fotkou. Celý život hovoril otcovi nepravdy o mnohých veciach, čo z neho urobilo dokonalého klamára. „Mrzí ma to, madam,“ zatiahol znudene. „Tú osobu som nikdy nevidel.“

Žena ani nežmurkla. „Pozrite sa ešte raz,“ prikázala mu. Muž za jej chrbtom vytiahol lupu a skúma-vo cez ňu hľadel, akoby sa hral na detektíva z nejakého románu.

Henry sa zamračil a ešte raz pozrel na fotografiu. „Prepáčte, nevidel som ju. Je to nejaká vaša príbuzná?“

Žena zavetrila nozdrami. Oči sa jej ešte väčšmi rozjasnili. „Videli ju sem vojsť.“

Henry sa zatváril zmätene, no začal sa potiť na chrbte. „Vošla sem? Kedy? Mám veľa zákazníkov.“ Kývol rukou na účtovnú knihu.

Žena prudko položila dlane na stôl medzi nimi. „Povedzte mi, čo ste pre ňu urobili a kam šla.“

„Je mi jedno, akým tónom rozprávate,“ odvetil Henry a pozrel jej do očí. Dúfal, že bude pôsobiť statočnejšie, ako sa cítil. „Budem vás musieť požiadať, aby ste odišli.“

Na poschodí sa ozvalo buchnutie.

Muž so ženou na seba pozreli.

Henrymu všetka krv stiekla do nôh, otvoril ústa, no žena ho prudko strčila do steny za stolom, skôr než stihol vymyslieť nejaké vysvetlenie. Muž už bežal hore schodmi. Henry kašľal a ťažko dýchal. S rozbúšeným srdcom čakal na okamih, keď objavia Elaru a dovlečú ju dolu.

Muž ťažko dupal po podlahových doskách na poschodí, no napokon zlostne vyštekol: „Sephie, nie je tu!“ S dupotom zišiel po schodoch.

Žena zúrivo zavrčala cez zuby.

Henry dychčal, usiloval sa nepôsobiť šokovane. „Hovoril som vám,“ zachripel. „Nevidel som ju. A teraz odíďte, skôr než zavolám strážnika.“

Dvojica sa tvárila, že by rada zostala a strpčovala Henrymu život, no napokon si vymenili pohľady a rozhodli sa inak.

Henry sledoval, ako vyšli z agentúry a pobrali sa dolu ulicou. Triasol sa od hlavy po päty a na chrbte, v mieste, kde vrazil do steny, mu pulzovala bolesť.

Nebol taký blázon, aby sa hneď náhlil hore schodmi skontrolovať svoju hostku. Tí ľudia ho mohli sledovať cez okno. Oprášil si vestičku, pošúchal si hrud', aby sa mu do nej vrátilo trochu života, a šiel zamknúť

dvere. Ak boli toto ľudia, pred ktorými Elara utekala, úplne chápal, prečo to robila.

Až o hodnú chvíľu neskôr začul kroky na dlážke nad sebou.

Henry sa od stola pobral do malej miestnosti v zadnej časti agentúry. Elara Mercatorová postávala v polovici schodiska. „Odišli?“ spýtala sa.

„Už pred hodinou, možno aj dávnejšie,“ odvetil. Z medeného kohútika napustil vodu do kanvice, položil ju na sporák a zapálil oheň.

„Ublížili vám?“ spýtala sa.

„Nič to nie je,“ odvetil statočne, hoci chrbát ho stále bolel. „Kto je to?“

Elara si zahryzla do pery. „Sú nebezpeční, viac nepotrebuje vedieť.“

„Muž šiel hore. Ako ste sa pred ním ukryli?“

„To je dlhý príbeh.“ Prišla do kuchyne, vzala si stoličku a s povzdychom si sadla. Zrazu vyzerala vyčerpane.

„Mám dosť času, aby som si ho vypočul,“ povedal Henry. „Ak mi ho chcete porozprávať.“

„Je dosť neuveriteľný,“ podotkla.

„A nepochybne plný tajomstiev,“ odvetil Henry s náznakom úsmevu a sadol si na druhú stoličku pri stole.

Elara prikývla a pozrela mu do očí. Zrejme dospela k rozhodnutiu. „Tí ľudia,“ povedala, „nie sú... ľudia. Nie takí, akých poznáte.“

Keď Henry pomyslel na ich príliš žiarivé oči a papierovito-hodvábnu pokožku, ani mu to nepripadalo neuveriteľné. „Čo sú zač?“

Elara sa zhlboka nadýchla a pustila sa do rozprávania.

PRVÁ KAPITOLA

Volajú nás Sereni,“ povedal Tristyana. „To naši ľudia vytvorili schizmy.“ Tieto slová sa ozývali Flick v myslí celú večnosť – hoci v skutočnosti uplynulo od ich vyslovenia iba niekoľko sekúnd. Za tých pár okamihov, kým postávali v inom svete u Tristyana v lekárni, sa však všetko, čo dovtedy vedela o sebe, o svojom svete, o mágii a o multiverze, v jednej chvíli obrátilo celkom naruby.

Pozrela na Jonathana stojaceho po jej boku – vyzeral rovnako šokovane, ako sa ona cítila. Uvedomila si, že má otvorené ústa, a pokúšala sa rozpamätať, ako sa rozpráva.

„Oni... vy... vytvorili...“ Pokrútila hlavou. Mala ju totálne plnú.

„Schizmy sú prirodzený jav,“ podotkol Jonathan. „Nikto ich nevytvoril. Hoci,“ pozrel na Flick, „vieme, že niektorí ľudia ich dokážu otvoriť.“

Flick neprestávala civieť na Tristyana. Ešte pred niekoľkými minútami si myslela, že tento vysoký muž pripomínajúci elfa je iba láskavý lekárnik, ktorý občas vypomáha cestovateľom z iných svetov. Teraz ju však pri srdci hrialo zistenie, že je to jej starý otec. Otec jej vlastného otca z iného sveta. A preto je aj ona z iného sveta. Svojím spôsobom. Jedným žmurknutím sa jej celý život otočil hore nohami.

Felicity Hudsonová a jej kamarát Jonathan Mercator boli súčasťou cestovnej agentúry Tajné Svety – správcovia veľmi veľkej magickej cestovateľskej sústavy pozostávajúcej zo stoviek kufrov uskladnených v starej, zaprášenej agentúre. V každom kufri sa skrývala schizma – brána do iného sveta – a na cestovanie medzi svetmi stačilo vkročiť do kufra.

Schizmy však neexistovali iba v kufroch, prirodzene sa vyskytovali hocikde. Tak to aspoň Flick a Jonathana učili. Keď počuli, že trhliny a diery v tkanive multiverza niekto vytvoril, pripadalo im to, akoby im povedali, že niekto každé ráno vymaľuje oblohu. Zdalo sa to príliš pritiahnuté za vlasy, nemohla to byť pravda.

„Nechápem,“ povedala Flick. „Kto sú Sereni? Som aj ja čiastočne Serenka?“

Tristyan pokrútil hlavou. „Dovoľte mi, aby som vám to poriadne vysvetlil. Nech sa páči.“ Ukázal na stoličky a všetci si opatrne sadli.

Jonathan v rukách stále držal kus papiera, ktorý mu navrátil nádej, že jeho nezvestný otec je ešte nažive. Daniel Mercator, skutočný hlavný správca Tajnosvetského spolku, bol už niekoľko mesiacov nezvestný, a pravdepodobne mŕtvy. Tristyan im však pomocou tohto zdrapu papiera ukázal, že Daniel by mohol byť stále nažive, niekde v multiverze.

„Sereni nie sú druh bytostí,“ začal Tristyan a preplietol si prsty. „Sú to príslušníci organizácie, nie inej ako Tajnosvetský spolok. Rozdiel spočíva v tom, že keď sa raz stanete jedným zo Serenov, očakáva sa, že ním zostanete do konca života. Predstavujú vašu rodinu, celý váš svet.“

„A ako do toho vstupuje vytváranie schiziem?“ spýtal sa Jonathan. Očividne nemal náladu na sentiment.

Tristyan mu venoval nepatrný smutný úsmev. „Napriek tomu, čo vám hovorili, mladý muž, schizmy neexistovali vždy. Boli časy, pred mnohými tisíckami rokov, keď vo svetoch multiverza nebolo schiziem

ani trhlín. Svety jestvovali súbežne, no nevedeli o sebe a rozhodne sa medzi nimi necestovalo. A v jednom zo svetov na inej ako vašej strane skutočnosti žili Sereni.“

„Neboli to zlí ľudia, aspoň nie zo začiatku,“ pokračoval Tristyan. „Konzumovali mágiu, aby prežili, rovnako ako vy konzumujete jedlo a vodu. Keďže živé bytosti produkujú mágiu skrátka tým, že žijú, bol tam dostatok, ba prebytok mágie a ich svet napĺňalo šťastie. Spočiatku.“

„Myslím, že tuším, kam to smeruje,“ povedala Flick. „Je to ako s prírodnými zdrojmi v našom svete, však? Začali byť nenásytní. To isté sa stalo s Mestom Piatich Svetiel – do fľašiek uskladnili toľko mágie, že poškodili celý svet, škody sa už takmer nedali napraviť.“

„Presne tak. Sereni sú ako zlodeji z Mesta Piatich Svetiel, ibaže v oveľa väčších rozmeroch,“ vzdychol Tristyan. „Začali používať mágiu na iné veci – na zaklínadlá a podobne – a s ich narastajúcou ctižiadostou rástla aj spotreba mágie. Napokon ju spotrebúvali rýchlejšie, než sa dala obnoviť. A steny ich sveta sa stenčili.“

Flick sa v sede vystrela. „A vtedy sa pretrhla schizma?“